

med alle de offentligt ansatte, hvor der også er klagesager? Man kan tage visitatorer inden for ældreplejen, man kan tage sagsbehandlere, hvor der er klagesager. Det er jo i hvert fald vigtigt, at man ser det her i en større helhed og er klar til at tage konsekvenserne af lovgivningen. Men jeg synes, der er nogle rigtige intentioner i det.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 er ikke helt afvisende over for forslaget. Men vi synes, at det er lidt problematisk, hvis man kun tager ét område frem og laver en ny ordning. Så burde man måske hellere lægge op til en større forespørgselsdebat eller en debat i et andet forum, hvor man kunne komme ned i detaljerne og så sige: Det nye princip skal simpelt hen gælde overalt i sundhedssektoren og inden for alle grene og genrer i sundhedssektoren.

Det med, at man sådan ligesom starter ét sted som sådan en murbryder, og så kan vi måske køre videre derfra, er aldrig hensigtsmæssigt, for politik tager mange år, og så får man sådan en eller anden overgangsperiode, hvor man både har det ene og det andet samtidig, og det duer ikke.

Men hvis det her skulle kunne lykkes, er der ingen tvivl om, at så har man som forbruger, som patient, som klient, behov for at få nogle flere oplysninger end det, der lægges op til med beslutningsforslaget her. For hvad kan man bruge det til, at en tandlæge har haft x antal klager, som tandlægen har tabt? Hvad nu, hvis det drejer sig om to klagesager, som tandlægen har tabt, men at han har haft 50 klagesager, han har altså vundet de 48, og han har i øvrigt behandlet 25.000 patienter?

Det, jeg vil frem til, er, at hvis man skal kunne vurdere en tandlæges kvalifikationer ud fra antallet af klagesager, må man nødvendigvis også have at vide: Hvor mange patienter har den tandlæge? Hvor mange patientbehandlinger har den tandlæge gennemført? Og hvor mange klagesager er der kommet? Og hvor mange af de klagesager har ført til, at tandlægen har tabt? For ellers har man ikke noget at måle det op imod.

Man kan sige, at ellers ville princippet for tandlægerne lynhurtigt blive, at jo mindre man laver, jo mindre er risikoen for fejl, og jo færre klagesager bliver der. Og dermed kan man fremstå i de her aktindsigtssager som værende en fantastisk dygtig tandlæge, for man har ikke nogen klagesager. Men bagsiden af medaljen er,

at den her tandlæge behandler kun to patienter om året, så rutinen er slet ikke til stede f.eks. Det vil man heller ikke kunne vurdere.

Så hvis man skal kunne vurdere det her som patient i konsultationen, må man have nogle flere oplysninger med, og det må så også gælde, hvis forslaget skal udvides til at gælde hele sundhedssektoren. Det så vi gerne.

Specielt ser vi gerne, at man udvider det, fordi man, når vi taler om de privatpraktiserende tandlæger, jo som forbruger har den mulighed, at man kan vælge en anden tandlæge. Den proces har jeg selv været igennem – en tandlæge, som var møgelendig. Og så vælger man en anden tandlæge. Man fortæller alle venner og bekendte, at den tandlæge skal I aldrig bruge, det er en dårlig tandlæge, og folk falder fra på striben. På et tidspunkt prøvede jeg også, om jeg kunne få et læserbrev i den lokale presse. Det kunne jeg ikke, det syntes redaktøren ikke var passende at man gjorde, så det fik jeg ikke lov til. Men alene på grund af, at det bredte sig i omgangskredsen, og at det bredte sig som ringe i vandet, betød det, at på et tidspunkt havde den pågældende tandlæge så få patienter, så vedkommende måtte lukke. Sådan virker det jo. Sådan virker markedskræfterne, og sådan kan det godt lade sig gøre. Da jeg så skulle finde en ny tandlæge, spurgte jeg selvfølgelig nogle af dem, jeg kender, hvem de ville anbefale, og jeg fik anbefalet én, og det har vist sig at være perfekt.

Det næste, som gør sig gældende, er, at jeg er glad for, at man har taget de offentligt ansatte tandlæger med i forslaget her, for der er jo ingen tvivl om, at f.eks. sådan noget som skoletandlæger har jeg meget, meget dårlig erfaring med. Et nærtstående familiemedlem havde den oplevelse, da vedkommende forlod folkeskolen og kom ud til en privatpraktiserende tandlæge, at den privatpraktiserende tandlæge startede med at konstatere, at alle plomber skulle ud. Der skulle nye borer til og nye plomber i. Det var simpelt hen så elendigt lavet, så alt skulle skiftes.

Det var også oplevelser, jeg selv havde med den skoletandlæge dér, hvor jeg gik i skole. De var meget, meget dårlige. Og da vi for sjov, da vi gik i 9. klasse, syntes, at sådan noget kunne være interessant at undersøge, undersøgte vi selvfølgelig, hvad den tandlæge havde som baggrund. Ja, det var en tandlæge, der havde forsøgt sig som privatpraktiserende tandlæge. Det gik ikke. Så havde vedkommende forsøgt sig som ansat i en privat praksis. Det gik heller